

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΥΤΡΩΤΟΥ

Ἡ γέννησις τοῦ Σωτῆρος εἶναι ἡ ἱερωτάτη καὶ ἁγιωτάτη τῶν ἐορτῶν. Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, γεννᾶται ἐν φάτῃ ἄγγελοι δοξάζουν ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐν τῇ γῇ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διαχύνεται τὸ ἰλαρὸν καὶ ἀνέσπερον φῶς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς παρηγορίας. Ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἡ προσδοκία τῶν Ἐθνῶν καὶ ὁ φωτοβόλος τῆς δικαιοσύνης ἥλιος ὅστις διὰ τῶν μαρμαρυγῶν καὶ φωτεινῶν ἀκτίνων διέλυσε τὰ πυκνὰ τῆς πλάνης καὶ κακίας νέφη καὶ διέχυσε νέον φῶς γνώσεως, ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης ἐν τῇ ἀνθρωπότητι ἣτις ἐβιάδιζεν εἰς τὸ σκότος τῆς εἰδωλολατρείας καὶ ἀμφιβολίας. Ὁ ἄνθρωπος φύσει τοῦ εἰδέναι ὀρεγόμενος ἐζήτει τὴν ἀλήθειαν ἣτις εἶναι ἡ φυσικὴ τροφή τοῦ πνεύματος. Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι κατὰ διαφόρους τρόπους ἐζήτουν νὰ κορέσουν τὴν πνευματικὴν ταύτην δίψαν. Ἡ ἀλήθεια ἦτο ἄγνωστος εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἀνευ πηδαλίου καὶ πηξίδος ὡς πλοῖον χειμαζόμενον ἐν πολυκυμάντῳ θαλάσῃ ἔβαινεν ἐν τῷ ὠκεανῷ τῆς ἀγνοίας καὶ ἀμφιβολίας.—Τὰ πάντα ἦσαν Θεὸς ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν περίφημον Βοσσοῦετον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἡ λαμπὰς τῶν ἀρχαίων παραδόσεων ὅλοεν ἐσβένυτο ὑπὸ τῶν δηλητηριωδῶν ἀναθυμιάσεων τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους. Ἡ μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου σχέσις εἶχε διακοπῇ τελείως διὰ τῆς ἀμαρτίας, ἣτις ὡς μεσότοιχον ἐχώριζε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς μένει ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ. Αἱ πανταχοῦ πρὸς ἐξιλέωσιν τελούμεναι θυσίαι δὲν ἐπετύγγανον τοῦ ποθομένου. Ὁ ἄνθρωπος σκοτισθεὶς τὸν νοῦν καὶ ἐξασθενήσας κατὰ τὴν θέλησιν ἐφέρετο ὑπὸ τῶν ἀγρίων κυμάτων τῆς πλάνης καὶ διαφθορᾶς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνευ ὁδηγῶν ἀστέρος χωρὶς ἐλπίδα νὰ φθάσῃ εἰς εὐδίων λιμένα. Αἴφνης τὸ λατρευτὸν παιδίον γεννᾶται ἐν τῇ φάτῃ ἐν ἀφανείᾳ. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγάλλονται. Τὸ μεσότοιχον αἶρεται καὶ ἀποκαθίστανται αἱ ἀγαθαὶ σχέσεις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Τὸ σκότος διαλύεται. Ἡ πλάνη φυγαδεύεται. Ἡ ἀμαρτία τῶν πρωτοπλάστων συντριβεται. Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ σπουδαιότερον τῆς ἱστορίας γεγονὸς καὶ τὸ κέντρον τῆς παγκοσμίου ἱστορίας

Ἡ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἡ μορ-

φή τοῦ κόσμου ἀλλάσει τελείως. Αἱ ἰδέαι καὶ αἱ κατευθύνσεις τῶν ἀνθρώπων μεταστρέφονται ἐπ' ἀγαθῷ καὶ πάντα ταῦτα καὶ ἄπειρα ἄλλα ἀγαθὰ ἐπέρχονται χάρις εἰς τὸ μυστηριώδες Θεῖον Βρέφος.

Ο ΑΣΤΗΡ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἐρμηνεύων τὴν Κ. Δ. καὶ φθάσας εἰς τὸ πολύκροτον ζήτημα τοῦ τίς ὁ ἀστήρ τῶν μάγων, λέγει τὰ ἑξῆς. «Ἴνα μὴ συνάπτοντες ἀπορίας ἀπορίας ἰλιγγιοῦν ὑμᾶς ποιούμεν φέρε δὴ λοιπὸν ἐπὶ λύσιν τῶν ζητουμένων ἔλθωμεν ἀρχὴν τῆς λύσεως ἀπὸ τοῦ ἀστέρος αὐτοῦ ποιούμενοι. Ἄν γὰρ μάθωμεν τίς ὁ ἀστήρ καὶ ποταπός, καὶ εἰ τῶν πολλῶν εἰς, ἢ ξένος παρὰ τοὺς ἄλλους καὶ εἰ φύσει ἀστήρ ἢ ὄψει μόνον ἀστήρ, εὐκόλως καὶ τὰ ἄλλα πάντα εἰσόμεθα. Πόθεν οὖν ταῦτα ἔσται δῆλα; Ἀπὸ τῶν γεγραμμένων αὐτῶν ὅτι γὰρ οὐ τῶν πολλῶν εἰς ὁ ἀστήρ οὗτος ἦν, μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἀστήρ, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, ἀλλὰ δύναμις τις ἀόρατος, εἰς ταύτην μετασηματισθεῖσα τὴν ὄψιν. **Πρῶτον** ἀπὸ τῆς πορείας αὐτῆς δῆλον. Οὐ γὰρ ἔστιν ἀστήρ τις ταύτην βαδίζον τὴν ὁδὸν ἀλλὰ κἂν ἥλιον εἴπης, κἂν σελήνην κἂν τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἀστέρας, ἐξ ἀνατολῶν ἐπὶ δύσιν ὄρωμεν χωροῦντας οὗτος δὲ ἀπὸ ἄρκτου πρὸς μεσημβριάν ἐφέρετο οὕτω γὰρ ἡ Παλαιστίνη πρὸς τὴν Περσίδα κεῖται.

Δεύτερον καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦτ' ἔστιν ἰδεῖν, οὐ γὰρ ἐν νυκτὶ φαίνεται, ἀλλ' ἐν ἡμέρᾳ μέσῃ ἡλίου λάμπωντος, ὕπερ οὐκ ἔστι δυνάμει ἀστέρος, ἀλλ' οὐδὲ σελήνης· ἢ γὰρ τοσοῦτον πάντων ὑπερέχουσα, τῆς ἀκτίνος φανεῖσις τῆς ἡλιακῆς, κρύπτεται εὐθέως καὶ ἀφανίζεται. Οὗτος δὲ τῇ τῆς οικείας λαμπρότητος ὑπερβολῇ καὶ τὰς ἀκτίνας ἐνίκησε τὰς ἡλιακὰς φαινότερος ἐκείνων φανείσιν καὶ ἐν τοσοῦτῳ φωτὶ μεῖζων λάμπας. **Τρίτον** ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι καὶ πάλιν κρύπτεσθαι. Τὴν μὲν γὰρ ἕως Παλαιστίνης ὁδὸν ἐφαίνετο χειραγωγῶν ἐπειδὴ δὲ ἐπέβησαν τῶν Ἱεροσολύμων ἐκρυψεν ἑαυτὸν εἶτα πάλιν, ὅτε τὸν Ἡρώδη ἀφέντες διδάξαντες αὐτὸν ὑπὲρ ὧν ἦλθον ἐμελλον ἀπιέναι δεικνυσιν ἑαυτὸν ὕπερ οὐκ ἔστιν ἄστρον κινήσεως ἀλλὰ δυνάμειος τινὸς λογικωτάτης· οὐδὲ γὰρ ἰδίαν τινα πορείαν εἶχεν, ἀλλ' ὅτε μὲν ἔδει βαδίσαι αὐτοὺς ἐβιάδιζεν, ὅτε δὲ σῆναι, ἴστατο, πρὸς τὸ δέον πάντα οἰκονομῶν καθάπερ ὁ στίλος τῆς νεφελῆς καὶ καθίζων καὶ ἐγείρων τὸ